

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH TU TIỂU SỬ THỨC CHỈ ĐIỂM TRÙNG QUANG

Thiếu nữ áo lam cười lạt nói:

- Người vừa ra khỏi thị trấn là bọn ta theo gót liền để coi người làm trò tồi bại gì?

Vi Tiểu Bảo lung toát mồ hôi lạnh ngắt gượng cười hỏi:

- Vị cô nương kia! Vết thương ở cổ cô đã đã bớt chưa?

Nữ lang áo lục chỉ hứ một tiếng chứ không thềm lý gì đến gã.

Thiếu nữ áo lục tức giận nói:

- Chị em ta hàng ngày chờ người ở ngoài chùa Thiếu Lâm, hễ thấy người ra là phanh thây làm muôn đoạn đăng rửa mối thâm cừu đại hận cho muối tử ta. Hay lắm! Chung quy đức Thượng đế không phụ người khổ nhân tâm, xui khiến cho tên ác tăng bữa nay lại lọt vào tay bọn ta!

Vi Tiểu Bảo la thảm:

- Chết cha rồi! Chết cha rồi! Bữa nay lão gia phải quy tiên mất.

Gã cười đáp:

- Thực ra... thực ra tại hạ chẳng làm điều chi nên tội với cô nương. Bất quá mới mới chụp một chút ngoài áo, cũng chẳng ăn thua gì Tại hạ coi... coi chừng!

Nữ lang áo lục mặt đỏ bừng lên, mắt lộ sát khí.

Thiếu nữ áo lam lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi người nói cái gì? Người bảo chúng ta làm sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hổng hết! Hổng hết! Vụ này tại hạ lầm to rồi. Tại hạ tưởng hai vị là cũng là những hoa cô nương trong kỹ viện nên mới nói vậy.

Nữ lang áo lục khẽ bảo sư tỷ:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ nhiều lời với thằng trọc đê hèn càn rỡ đó làm chi cho mệt? Chém phứt gã cho rồi!

Soạt một tiếng vang lên, ánh bạch quang lấp loáng.

Vi Tiểu Bảo la làng, đồng thời gã rút đầu lại, nhưng cái mũ đội trên đầu đã bị thanh liễu điệp đao của nữ lang hót đứt, để chìa ra cái đầu trọc lóc.

Bọn kỹ nữ lớn tiếng la hét:

- Giết người! Giết người ư?

Vi Tiểu Bảo rún người xuống ẩn sau lưng một tên kỹ nữ, la rùm:

- Trời ơi? Đây là ổ điểm! Ai vào đây là thành dĩ điểm. Các vị nên ra lệ đi, để người ta biết thì...thì khó coi lắm!

Hai cô vung đao rít lên veo veo, nhưng trong phòng đầy kỹ nữ, có đến mười mấy tên thì làm sao mà chém trúng gã được?

Mũi đao lướt qua xuýt nữa đâm chết hai ả kỹ nữ.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Lão gia ở trong kỹ viện có chi đáng coi đâu? Lão gia lão gia cởi hết quần áo ra bây giờ!

Gã vừa nói vừa cởi bỏ áo ngoài liệng đi.

Hai thiếu nữ cảm phần không biết thế nào mà kể, nhưng vì sợ gã là quân vô lại, dám hành động bỉ ổi thật sự. Gã mà cởi quần áo thì thật là chuyện nhơ nhố.

Nữ lang áo lục xoay mình chạy ngay.

Thiếu nữ áo lam sững sốt một chút rồi cũng xoay mình chạy theo.

Huych huych hai tiếng. Cô đẩy hai tên gia nhân ở hai bên té xuống.

Lúc này kỹ viện rối loạn xà ngầu, tiếng la ó vang trời xen lẫn tiếng thoá mạ dậy đất.

Vi Tiểu Bảo tạm thời tránh được nạn đao thương nhưng gã chắc hai cô còn đứng chờ bên ngoài. Nếu gã ra khỏi cửa kỹ viện một bước lập tức bị các cô giết chết.

Gã lớn tiếng la:

- Các vị đừng la ó loạn lên nữa. Tại hạ cho mỗi vị mười lạng bạc không bỏ sót một ai.

Bọn kỹ nữ nghe mỗi người được mười lạng bạc đều theo lời yên tĩnh trở lại.

Vi Tiểu Bảo lấy ba chục lạng bạc đưa cho tên gia nhân nói:

- Người mau đi sắm cho ta một con ngựa đứng chờ ở đầu hẻm.

Tên gia nhân đón lấy tiền đi ngay.

Vi Tiểu Bảo trở một ả kỹ nữ nói:

- Ta cho cô hai chục lạng bạc. Cô mau cởi áo cho ta thay.

Ả kỹ nữ được món hời mừng quá liền cởi áo đưa cho Vi Tiểu Bảo.

Mọi người xúm xít lại hỏi đầu đuôi vụ này ra sao thì gã đáp:

- Hai cô đó là vợ lớn, vợ nhỏ của ta. Chúng cạo đầu không cho ta bén mảng tới lầu hồng kỹ viện. Ta trốn đến đây, không ngờ bị chúng theo dõi định giết ta.

Mụ nhà giàu cùng quần kỹ đều lấy làm thích thú.

Vợ con khách làng chơi đến kỹ viện đánh ghen om sòm là chuyện rất thông thường, nhưng ít có cảnh cầm dao giết người, nhất là vợ lớn, vợ nhỏ cạo đầu chồng không cho tới kỹ viện lại càng hiếm lắm, có lẽ đây là lần đầu tiên họ được nghe thấy chuyện này.

Vi Tiểu Bảo lật đặt đồi y phục, gã mặc áo của ả kỹ nữ vào và lấy một mảnh vải hoa quấn lên đầu.

Quần kỹ biết gã định hoá trang làm kỹ nữ để trốn đi, không nhin được đều nổi lên tràng cười ha hả. Chúng xúm lại giúp gã tô son điểm phấn.

Mười mấy khách làng chơi đang đánh bạc nghe thấy tin bên ngoài có vụ đánh ghen trời long đất lở đều chạy ra coi.

Lát sau tên gia nhân kia trở về nói:

- Thiếu gia! Ngựa đã chuẩn bị đủ yên cương cả rồi, hiện đang đứng chờ thiếu gia ở đầu hẻm. Nhưng thiếu gia nên coi chừng. Đại phu nhân của thiếu gia đang chờ ở cổng sau, tiểu phu nhân giữ cổng trước. Bà nào cũng lăm lăm tay đao đường như để chờ thiếu gia ra là hạ thủ.

Vi Tiểu Bảo vung vải tiền bạc rồi thoá mạ:

- Hai con mụ điên rồ làm chi mà giữ chồng ghê gớm thế? Thật là những nhân vật hiếm có trên đời!

Mụ nhà giàu được ba chục lạng bạc thưởng liền nói theo hùa:

- Hai con cạp cái đó phá tan cơm áo của người ta thật là khả ố! Nếu bao nhiêu phụ nữ trong thiên hạ đều như hai cô vợ của thiếu gia thì bọn ăn sương này sống được chăng?

Cầu Nhị Lang Thần giáng hoạ cho hai con cạp cái đó mất móng mất vẩy, tuyết tử tuyết tôn. Chao ôi! Mụ không nói thiếu gia đâu nhé, thiếu gia đừng buồn. Mụ khuyên thiếu gia nên bỏ hai con cạp cái đó đi để ngày ngày tự do tới đây vui chơi cho thoả thích.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ý kiến của má má thật cao minh! Má má ơi! Má má ra cửa trước mắng cho con điên khùng kia một trận. Có điều má má nhớ phải ẩn vào phía sau cánh cửa mà thoá mạ, đề phòng thị nổi trận tam bành mà cầm đao đâm má má đó.

Gã quay sang bảo bọn kỹ nữ:

- Các vị tử tử! Các vị xông ra hết cổng sau thì hai con điên đó không thể bắt tại hạ được nữa.

Gã vừa nói vừa lấy bạc ra phân phát cho chúng.

Bọn kỹ nữ khoan khoái đều nhảy cẫng lên.

Nên biết dưới mớ tiền ban bạc thưởng dĩ nhiên không thiếu kẻ dưng phu xuất lực, mà cả hạng dưng phụ cũng không hiếm. Bọn kỹ nữ thấy bạc trắng ngần, ai ai cũng đội lên đầu chữ trung, nguyện vì ân nhân gắng sức hết lòng liều mạng.

Bỗng nghe ngoài cửa mù giầu đang te tái ngoác miệng ra mà thóa mạ:

- Đồ khốn kiếp! Phường mèo mả gà đồng! Muốn giữ chồng giữ con thì phải ngoan ngoãn vâng lời, làm cho người ta vui lòng hả dạ là người ta ở nhà. Hạng gái lăng loàn mới theo chồng tới lầu hồng kỹ viện mà nổi cơn tam bành lục tặc. Bọn mi chẳng có bản lĩnh gì người ta mới tìm thú vui nơi kỹ viện. Bọn mi cầm đao cầm kiếm tới hăm dọa đâm y, chém y thì làm cái đếch gì? Ông chồng bọn mi là khách hào hoa phong nhã, là đệ nhất hảo nhân trong thiên hạ. Hai con cạp cái không bén gót y đâu. Này này! Mụ dạy cho mà hay: Bọn mi biết điều thì vào quỳ lạy y để tạ tội. Bằng không y quyết đem bán bọn mi vào nhà chứa làm điếm. Chỉ sáng mai là người ta làm giấy với nhau. Trời ơi! Ểi chao! Nó đánh chết ta rồi!

Vi Tiểu Bảo biết nữ lang áo lam tức quá không nhịn được đã hạ thủ đánh mụ. Gã liền giục:

- Các vị ra mau đi!

Hai mươi mấy tên kỹ nữ kéo ừa ra cổng sau. Vi Tiểu Bảo trà trộn đi lẫn vào đám đông.

Nữ lang áo lục cầm liễu điệp đao đứng bên cánh cổng đột nhiên thấy mấy chục ả thiếu nữ quần áo đủ màu sắc xông ra. Cô giương mắt lên nhìn không hiểu chuyện gì.

Bọn kỹ nữ vừa đến đầu hẻm. Vi Tiểu Bảo liền nhảy phốc lên lưng ngựa phi về phía chùa Thiếu Lâm.

Thiếu nữ áo lam cơ trí mau lẹ liền bỏ mặc mụ giầu, xoay mình rượt theo.

Quần kỹ đứng chật ních cả ngõ hẻm. Chúng vừa lôi kéo, vừa chế nhạo:

- Con cạp cái! Chồng người cưỡi ngựa chạy đi rồi, người không đuổi kịp đâu! Ha ha! Ha ha!...

Thiếu nữ tức giận cơ hồ ngất đi. Cô cầm đao hăm dọa. Bọn kỹ nữ chắc cô không dám giết người đều lớn tiếng thóa mạ:

- Quân tiện phụ! Đồ lăng loàn! Phường khốn kiếp!

Thiếu nữ trong lòng nóng nảy lớn tiếng gọi:

- Muội tử! Thằng giặc đó chạy đi rồi, rượt theo cho mau!

Nhưng vó ngựa đã chạy xa rồi còn rượt thế nào được?

Vi Tiểu Bảo dùng diệu kế thoát cơn nguy hiểm chạy ra khỏi thị trấn rồi liền cởi hết quần áo đàn bà liệng đi. Gã lại nhỏ nước miếng vào tay áo để lau son phấn trên mặt. Miệng gã lẩm bẩm:

- Năm nay lão gia vận hạn thật nặng quá! Đã làm hoà thượng lại phải hoá trang làm kỹ nữ. Hỡi ơi! Nữ lang áo lục kia làm vợ mình thì dù phải chém đầu mình cũng chẳng thêm tới kỹ viện.

Gã chạy một mạch về tới chân núi phía sau chùa Thiếu Lâm liền nhảy xuống ngựa, len lén qua cửa ngách tiến lên chùa. Gã che mặt chạy như điên về phía thiền phòng. Tuy gã cũng gặp mấy nhà sư, họ chỉ thấy gã mặc độc quần áo lót đều rất ngạc nhiên nhưng cũng không dám vận hỏi.

Vi Tiểu Bảo về chùa rửa sạch son phấn trên mặt, mặc áo tăng bào rồi mới yên dạ. Gã nghĩ bụng:

- Hai cô chiêu lên chùa rắc rối thì ta cãi trối chết chứ không chịu nhận.

Gã chờ cho tới đêm tối vẫn không thấy hai cô tìm tới.

Trưa hôm sau, Vi Tiểu Bảo nằm ngủ trên giường trong thiền phòng lại nhớ đến nữ lang áo lục đáng người xinh đẹp, trong lòng không khỏi rạo rục. Gã không nhịn được lại muốn mạo hiểm một phen, nhủ thầm trong bụng:

- Ta lại phải nghĩ ra diệu pháp nào để được nhìn thấy mặt nàng mới cam lòng.

Bỗng thấy Tĩnh Tế chạy vào khẽ nói:

- Bạch sư thúc tổ! Sư thúc tổ nên ở chùa mấy bữa nữa đừng ra ngoài. Sư diệt tôn nghe tình hình có nhiều điều bất diệu.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Điều chi bất diệu?

Tĩnh Tế đáp:

- Một tên làm bếp vừa nói cho sư diệt tôn hay là y ra rừng đốn củi có gặp hai vị cô nương tay cầm đao hỏi đến sư thúc tổ.

Vi tiểu Bảo hỏi:

- Họ hỏi gì ta?

Tĩnh Tế đáp:

- Các cô hỏi y có nhận biết sư thúc tổ không? Thường ngày ra khỏi chùa vào những lúc nào? Hay đến những đâu?

Tĩnh Tế ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Sư thúc tổ! Hai cô này đều có ác ý, đứng gác ở ngoài chùa chắc là rình rập gia hại sư thúc tổ đó. Chỉ cần sư thúc tổ đừng bước chân ra khỏi cửa, chắc các cô không dám lên chùa đâu.

Vi Tiểu Bảo gãi đầu hỏi:

- Hai cô đó dữ đến thế ư?

Tĩnh Tế đáp:

- Tên nhà bếp chỉ nói ? không biết chi hết? mà bị các cô đánh thâm tím mặt mũi. Các cô còn dặn y về tới chùa không được hé răng nửa lời, nếu hở môi nói lộ ra nửa câu sẽ bị cắt lưỡi. Hừ! Các cô tới chùa Thiếu Lâm đả thương người thật có gan nuốt búa!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Tăng lữ chùa Thiếu Lâm ta lại sợ các cô đến nỗi không dám ra ngoài thì còn chi là thể diện.

Tĩnh Tế nói:

- Sư diệt tôn đã bấm lên phương trượng xin lão nhân gia phái một vị sư thúc, sư bá nào ra đuổi hai nữ thí chủ đó đi là xong. Nhưng phương trượng lại bảo: Làm như vậy mà câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ thì e rằng mọi người lại cho rằng mình khinh khi hiếp đáp hai cô nương nhỏ tuổi cô đơn chẳng môn phái nào.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phương trượng lão nhân gia còn sai sư diệt tôn tới bấm vụ này tới sư thúc tổ. Vậy xin sư thúc tổ tạm thời chịu lún các cô một bước. Chắc hai cô không thể kiên nhẫn mãi được, chờ mấy ngày không thấy sư thúc tổ ra là tự nhiên phải bỏ đi.

Y thở dài nói tiếp:

- Phương trượng còn nói như thế bạn hữu võ lâm chỉ cho rằng chúng ta khoan nhân đại lượng, quyết không ai cho là chúng ta khiếp sợ hai cô gái mới mười mấy tuổi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu cô nương vô môn vô phái mà lợi hại hơn những đại hòa thượng hữu môn hữu phái chúng ta nhiều!

Tĩnh Tế thở dài nói:

- Đúng là thế đó!

Nhà sư nghĩ đến mối hận bị bẻ trật tay, trong lòng rất đổi bất bình, nói tiếp:

- Chỉ vì phương trượng đã ra lệnh nên mọi người nhất nhất phải tuân theo. Ý lão nhân gia chỉ muốn sao cho được bình an vô sự.

Vi Tiểu Bảo chờ Tĩnh Tế đi rồi, tự nhủ:

- Âu là ta đến Bát Nhã đường thử coi Trùng Quang lão hòa thượng đã nghĩ ra được phương pháp gì chưa?

Gã tới nơi thấy Trùng Quang hai tay ôm đầu ngừng mặt nhìn lên nóc nhà, bước tới bước lui đi vòng quanh trong phòng, miệng lẩm nhẩm nói gì nghe không rõ.

Vi Tiểu Bảo không dám kinh động làm đứt đoạn luồng tư tưởng của lão. Gã chờ lâu thấy nhà sư đi quanh mấy chục vòng vẫn không dừng lại liền dặng háng lên tiếng.

Trùng Quang vẫn dường như chẳng nghe thấy gì. Vi Tiểu Bảo đành gọi to:

- Lão hòa thượng! Lão hòa thượng!

Trùng Quang vẫn chưa nghe tiếng. Vi Tiểu Bảo liền chạy lại đưa tay ra vỗ vai nhà sư già cười nói:

- Lão...

Bàn tay gã vừa chạm vào vai Trùng Quang thì đột nhiên người gã bị hất tung lên đập vào tường đánh bành một tiếng. Gã nghệt thở, tưởng chừng bao nhiêu khớp xương đều rã rời mà không kêu lên được.

Trùng Quang giật mình kinh hãi vội chạy lại quỳ xuống chấp tay vừa lạy vừa nói:

- Sư diệt tội đáng muôn thác! Xin sư thúc trách phạt thật nặng.

Hồi lâu Vi Tiểu Bảo mới thở phào một cái, nhăn nhó cười đáp:

- Lão dậy đi! Dậy đi! Bất tất phải đa lễ. Lỗi là ở nơi ta.

Trùng Quang còn tiếp tục xin lỗi hoài.

Vi Tiểu Bảo một tay vịn vào tường, một tay nâng lão dậy hỏi:

- Công phu gì của lão mà lợi hại thế?

Trùng Quang đáp:

- Đó là hộ thể thần công trong Bát Nhã chương.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nghĩ bụng:

- Mình muốn học công phu này trước hết phải học những Thiếu Lâm trường quyền, Phục hổ quyền, La hán quyền, Di đà chương, Tán hoa thủ, Ba la mật thủ, Kim cương thần chương, Niêm hoa cầm nã thủ gì gì, lý la lý lỗ một tràng dài thì

hơi sức đâu mà chịu nổi? Dù có hơi sức đi chăng nữa thì cũng chẳng đủ tinh thần kiên nhẫn, phí công phí sức như vậy được.

Gã liền hỏi:

- Lão đã nghĩ ra phương pháp gì mau chóng chưa?

Trùng Quang nhăn nhó lắc đầu đáp:

- Sư diệt đã nghĩ nhiều: không dùng Đàn chỉ thần công hay nội công Dịch cân kinh mà lấy Bát nhã chú đống đối phó với hai vị nữ thí chủ đó. Nhưng nhưng...

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nhưng luyện Bát nhã chú đống cũng mất hai ba chục năm có phải không?

Trùng Quang ấp úng đáp:

- Hai ba chục năm... e rằng... e rằng...

Vi Tiểu Bảo bĩu môi, nét mặt khinh khỉnh ngắt lời:

- E rằng cũng chưa đủ có phải không?

Trùng Quang bẽn lén đáp:

- Chính thế!

Lão ngơ ngác một lúc rồi nói tiếp:

- Để diệt nhi nghĩ xem có nên dùng Niêm hoa cầm nã thủ có được chăng?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lão này vẫn lắm cảm giữ thói câu nệ, làm việc nhất định cứ phải theo thứ tự. Dù có dùng Niêm hoa cầm nã thủ thì cũng mất hai chục năm rèn luyện. Như vậy biết đến năm tháng nào mới thành công? Nội công lão rất thâm hậu, dường như chẳng kém gì Hồng giáo chủ. Nhưng Hồng giáo chủ tự ý sáng chế được chiêu thức mới để tùy cơ ứng biến một cách mau lẹ. Còn nhà sư này đầu óc ngớ ngẩn. Nếu ta không trở đường cho lão tất không được việc.

Gã liền nói:

- Lão sư diệt! Ta xem hai cô đó hãy còn nhỏ tuổi lắm, quyết chưa thể rèn luyện được mấy năm đâu!

Trùng Quang đáp:

- Đúng thế! Như vậy mới thật là kỳ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Người ta đã không cần học tuần tự từng bước một thì chúng ta cũng bắt tất phải cố chấp rèn luyện theo đúng thứ tự. Bọn chúng làm gì có nội công thâm hậu

như lão? Theo ta nghĩ để đối phó với hai cô đó thì chẳng cần phải rèn luyện nội công.

Trùng Quang giật mình kinh hãi hỏi:

- Luyện võ công mà chẳng theo một căn cơ nào thì chẳng hóa ra? hóa ra bằng môn tả đạo ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các cô ấy chẳng phải bằng môn tả đạo mà cũng không có môn phái chi hết. Muốn đối phó với thứ võ công vô môn vô phái thì phải dùng biện pháp vô môn vô đạo.

Gã nói đến bốn chữ ?vô môn vô đạo? lập tức thấy tinh thần phấn khởi.

Trùng Quang hỏi:

- Vô môn vô đạo ư? Vụ này... tiểu diệt không hiểu được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người không hiểu thì ta dạy cho mà hiểu.

Trùng Quang kính cẩn nói:

- Xin sư thúc chỉ giáo cho.

Từ ngày lão vào chùa Thiếu Lâm tu hành đều thấy các vị sư bá sư thúc bản phái ở hàng chữ Hối đều là những vị cao tăng đạo đức, võ công trác tuyệt thì nghĩ bụng:

- Vị tiểu sư thúc này tuy tuổi còn nhỏ, nội lực chưa đủ nhưng tất phải có chỗ hơn người. Bằng không thì làm sư thúc ta thế nào được. Hơn một tháng nay ta nghĩ nát óc ra mà thủy chung vẫn không tìm ra được phương pháp luyện võ công cho mau thành tựu. Xem chừng ta có suy nghĩ mười năm, hai mươi năm hay nghiên cứu đến chết cũng không thể có cách nào giải quyết vấn đề khó khăn này. May mà được một vị cao tăng hàng chữ Hối chỉ điểm cho mình ra khỏi bến mê thì thật là phúc đức.

Lão nghĩ vậy bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lại càng sinh lòng kính ngưỡng vị tiểu sư thúc.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Theo lời lão nói thì hai vị tiểu cô nương kia đã sử một chiêu thuộc phái Côn Luân, phái Nga Mi.. chi chi đó. Vậy đem thứ võ công loạn xạ ngẫu đó với võ công phái Thiếu Lâm thì bên nào mạnh hơn?

Trùng Quang đáp:

- Sư diệt nhận thấy võ công phái Thiếu Lâm chúng ta cao thâm hơn. Dù không ăn đứt họ thì chí ít cũng chẳng chịu kém.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay đáp:

- Thế thì dễ quá rồi. Các cô kia chẳng cần nội công vẫn xử dụng được những chiêu thức ba xí ba tú đó, chúng ta cũng chẳng cần nội công cũng có thể xử dụng những chiêu thức của phái Thiếu Lâm là đủ thắng các cô, chẳng cần biết đó là Thiếu Lâm trường quyền hay Kim cương thần chưởng.

Trùng Quang chau mày đáp:

- Nếu không học nội công thì thi triển quyền pháp hay chưởng pháp tuyệt không một chút uy lực. Trường hợp gặp tay cao thủ nội lực thâm hậu thì chỉ trong vòng một chiêu là mình bị đánh đến gân bong xương gãy.

Vi Tiểu Bảo cười khanh khách hỏi:

- Hai vị cô nương kia có phải là những tay cao thủ nội lực thâm hậu hay không?

Trùng Quang đáp:

- Không phải.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì việc gì lão phải quan tâm?

Quả nhiên câu này làm Trùng Quang như người ngủ mê tỉnh giấc. Lão thở phào một tiếng đáp:

- Té ra là thế. Sư diệt chưa nghĩ tới điểm này.

Lão ngơ ngẩn hỏi tiếp:

- Nhưng điều khó khăn là võ công bản phái có mười tám đường quyền pháp nhập môn, ba mươi sáu môn nội ngoại khí giới, quyền cước, bảy mươi hai loại tuyệt kỹ. Mỗi môn biến hoá thành mấy chục loại. Tất cả có đến trên hàng ngàn thứ. Nếu học hết chiêu thức cũng phải mất mấy chục năm mới xong.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Lão sư già này thật mê muội.

Gã cười đáp:

- Việc gì mà phải học hết? Chỉ cần hai tiểu cô nương kia xử chiêu gì, mình đối phó bằng cách gì là đủ. Theo phép cự địch là quân đến tướng ngăn, nước tràn đất lấp. Tiểu cô nương đánh ra một chiêu, lão cũng dùng một chiêu để phá, đánh cho cúp đuôi mà chạy không còn mảnh giáp.

Trùng Quang gật đầu lia lịa tựa hồ như được vị tiểu sư thúc giải phá chỗ ngu muội cho mình.

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tỷ như thiếu nữ áo lam sử chiêu Giang hà nhật hạ của phái Lao Sơn chỉ đó, lão bảo có sáu cách tránh né, bảy phương pháp phản kích. Thực ra cần gì phải rắc rối nhiều thế? Chỉ cần một chiêu để đả bại y là đủ rồi, còn thừa mười hai môn chẳng cần học làm chi. Như vậy há chẳng giản tiện ư?

Trùng Quang cả mừng đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Hai vị nữ thí chủ kia vận trệch khớp tay của tiểu sư thúc lại đả thương bốn tên sư diệt, các cô đã dùng Phân thân thác cốt thủ bao gồm thủ pháp của sáu môn phái, chỉ cần dùng một môn võ của phái Thiếu Lâm ta là hoá giải được rồi.

Lão liên biểu diễn lại thủ pháp mà các cô đã xử dụng.

Hôm ấy khi hai cô bẻ chân tay của năm người, Trùng Quang không có mặt tại đương trường, lão chỉ nhận định thương thế của năm người mà biểu diễn được thủ pháp của hai thiếu nữ rất rành mạch như người chính mắt trông thấy khiến Vi Tiểu Bảo khâm phục vô cùng.

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***